

פחד דוד

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלובן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי חיים פינטו זע"א

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

משכיל לדוד

חובת המשך והתנופה בקיום תורה ומצוות

"עשה לך תבת עצי גפר". (בראשית ו' י"ד)

הקב"ה מבקש מנח לטרוח בעשיית התביבה כדי שהוא ובני ביתו ינצלו ממי המבול. והתמיהה היא לכאורה הייפלא מה' דבר, וכי חלילה אין ברשותו של הקב"ה דרכי הצלה נאותות יותר מאשר התביבה? הרי אם על טיפות הגשם היורדות על הארץ אמרו חז"ל שאין טיפה אחת נוגעת בחברתה - ודאי שאפשרי היה הדבר שנח ובני ביתו יישארו בבתיהם בנחת ובשלווה, ומי המבול לא ירדו עליהם. או לחילופין הקב"ה היה יכול לצוות את נח ובני ביתו לילך לארץ ישראל ששם לא ירד המבול, ואם כן מדוע היה צורך להטריחו בבניית התביבה?

עוד נאמר (בראשית ז' ז') "ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התבה מפני מי המבול". כותב רש"י: אף נח מקטני אמנה היה, מאמין ואינו מאמין שיבוא מבול ולא נכנס לתביבה עד שדחקהו המים, עד כאן.

ולכאורה כיצד ניתן לומר על נח דברים כה בוטים וקשים, הרי אם הקב"ה מעיד עליו שהיה "צדיק ותמים" אז כיצד שייך לומר שהוא היה מקטני אמנה, וכי מי שיש לו חסרון באמונתו יתברך יהא אפשר לכנות אותו "תמים"?

והנראה לי ליישב כי אמנם על האדם להתעלות בעבודת ה' יתברך, וכן לחזק את עצמו בתורה ובמצוות וביראת שמים - אולם אין די בזה, אלא מחובתו לדאוג להמשך עלייתו הרוחנית ולהמשכיות שלמות מעשיו מבלי להסתפק במה שיש בידו. אסור לו להפסיק באמצע הדרך ואל לו לעצור בעיצומה של העלייה, כי ברגע שהוא מבקש מנוחה לנפשו והוא מפסיק בעלייתו הרוחנית - הרי בהכרח שהוא עלול לירד מטה מטה ואז ממילא גם מה שהשיג בתחילה ירד לו לטמיון וחבל על דאבדו.

הא למה זה דומה - לציפור דורר אשר בעיצומו של המעוף לאוויר העולם מבקשת היא לנוח ולפוש מעט מפרישת הכנפיים - הרי בהכרח שתיפול היא לארץ ברגע שתעשה כן. וכך הוא העניין ברוחניות, כי מחובתו של האדם להמשיך ולעלות מחיל אל חיל ולהוסיף עוד קדושה ועוד טהרה לנפשו ולהיות בגדר מצווה גוררת מצווה. שברגע שבו הוא סיים מצווה אחת - כבר ירדוף הוא אחר השניה, וכך יהא תמיד במירוץ ובמעוף של קדושה וטהרה. כי אם יתעצל ויבקש לו מנוחה - הרי הפסיד הכל.

והנה בדורו של נח היו כולם רשעים והשחיתו דרכם, ופסקו לחלוטין מן הדרך הנכונה. והקב"ה ברא את עולמו על פי דרך התורה והמצוות אך הללו באו והשחיתו את הכל, ולא נתנו המשכיות לתורה ולטהרה, מלבד נח הצדיק שהוא היחיד שהמשיך להכיר את ה' יתברך והלך לו בתום ובישור וניהל את חייו על פי דרך התורה והמצוות, והמשיך בצדקתו ובתומו. וכיוון שבדורו היו כולם רשעים - הרי שהאווירה הכללית ברחוב הייתה זרועה בהרס רוחני ובארס של כפייה ומינות. והיה חשש גדול שמא גם נח הצדיק ייגרר אחריהם וישפיע מדרכם הרעה, כי לעיתים די להסתכל באדם רשע, וכבר יכול

האדם להידרדר לשאול תחתית.

לכן נתן הקב"ה את הציווי לנח לעסוק ולטרוח בבניית התביבה, כדי שלא יהא לו זמן מיותר להתחבר עם בני דורו ולהיות מיווד עימם, ואילו היה נח יושב לו בביתו כשהוא בטל ממלאכה הרי אמרו חז"ל (כתובות נט:): הבטלה מביאה לידי שעמום ושעמום מביא לידי עבירה. לכן נצטווה נח לעסוק בבניית התביבה כדי שלא יהא ליבו פנוי כלל ועיקר להתעסק עם בני דורו הרשעים, ואף לא להביט בפניהם פן חלילה יושפע מהם לרעה וכבר לא יהא מי שיקיים המשכיות לדרך התורה.

לכן כשתמה ונשלמה מלאכת בניית התביבה ובאו נח ובניו ביתו להיכנס אליה, אמרו חז"ל נח מקטני אמנה היה. כי אמנם בתחילה היה נח איש צדיק ותמים, והייתה אמונתו בה' יתברך גדולה ועצומה מפני שהיה עסוק וטרוד בבניית התביבה ולא היה ליבו פנוי להתיידד עם בני דורו או להביט בפניהם, אולם ברגע שנשלמה המלאכה ומעתה יושב הוא לו ללא תעסוקה - כבר באותם הרגעים והדקות הפנויות מצא לו היצר זמן נאות לפגוע בו מבחינה רוחנית, ובין רגע הושפע נח לרעה מאותם רשעים הסובבים אותו ונהפך לקטן אמונה. והכל מפני שהפסיק לרגע קט מהתעסקותו ונתן ליבו להתבונן בבני דורו ובמעשיהם.

ואומר הכתוב (שם ו' ט') "את הא-להים התהלך נח". כותב רש"י "ובאברהם הוא אומר 'אשר התהלכתי לפניו' נח היה צריך סעד לתמוכו, אך אברהם היה מתחזק ומהלך בצדקו מאליו". מפני שאווירה קלוקלת ושחיתות רבה שררו בדורו של נח ואילו הסייעתא דשמיא שנתן לו הקב"ה - גם נח היה מושפע לרעה ממעשיהם ועל כן הוזקק לתמיכה ולסיוע יותר מאברהם.

וזהו שדורשים אותו לשבח, כי אם זכה נח להחזיק מעמד ולהישאר בצדקותו, ונתן המשך לתורת ה' ולדרך הנכונה, והשרה אף על בני דורו הרשעים את האמונה הזו - הרי שצדיק וחסיד הוא. אולם אחרים הדורשים אותו לגנאי ואומרים מאחר שהיה הקב"ה צריך להעסיקו בבניית התביבה כדי שלא ייפול ברוחניות, שאם היה יושב בטל יתכן והיה לומד ממעשיהם של הרשעים, הרי שלא היה גדול כל כך. ועל כן אם היה הוא בדורו של אברהם, לא היה נחשב לכלום.

אך בוודאי שאין חולק וכולם מודים שנח היה הגיבור הכובש את יצרו נגד כל בני דורו הרשעים, והוא היחיד שלא הפנה עורף לתורה והמשיך את בניין העולם, על ידי שהמשיך את בניין התורה ולא נתן מעצור לעלייתו הרוחנית ולעבודת הקודש שלו.

ורמז נאה נתתי לדבר:

בראשית - נח, עולה ראשי תיבות 'בן'.

כשם שהבן נותן המשכיות לאביו - כך נתן נח המשך לבניין העולם על ידי כח התורה הקדושה. כי אם הייתה פוסקת התורה, הרי שפסקה לה המטרה הרצויה של בניין העולם, ונח במעשיו הטובים המשיך את בניינו של עולם.

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

הדלקת נרות 16:11 | 16:26 | 16:16 | 16:30

מוצאי שבת 17:24 | 17:26 | 17:24 | 17:27

רבינו תם 18:03 | 18:00 | 18:00 | 18:04

הילולא דצדיקיא

- ד - רבי אליהו שרים
- ה - רבי משה בירדוגו
- ו - רבי יהודה החסיד
- ז - רבי מאיר שפירא מלובלין
- ח - רבי נחום מהורדנא
- ט - רבינו אשר בן יחיאל
- י - רבי רפאל אהרון בן שמעון מח"ס 'נהר מצרים'

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל
ישלח הודעה: p@hpinto.org.il

במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

דברי חכמים

פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

מציאת חן אמיתית מקורה בענווה אמיתית.

נח איש צדיק תמים היה בדורותיו. (בראשית ו. ט)

הברכה המעולה והנחוצה ביותר לכל אדם, הוא שיזכה למצוא חן בעיני אלוקים ואדם. כמסופר בספר 'פניני רבינו יחזקאל' על תלמיד שבא להפרד מרבו הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, וביקש ממנו ברכה לרגל צאתו מהארץ להרביץ תורה בחו"ל. אמר לו רבי יחזקאל: "הברכה הטובה ביותר היא 'ומצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים'! וממילא יהיה גם 'בעיני אדם'! אשרי האדם שמצא חן ושכל טוב בעיני אלוקים! וזאת הברכה כוללת היא את כל הברכות שבעולם. וממילא צריכים אתם להשתדל למצוא חן בעיני אלוקים"!!

כשמדברים על מציאת חן בעיני אלוקים ואדם הבאה מחמת ענוה והצטנעות, אין הכוונה להנהגה חיצונית של ענוה ש"מוצאת חן" בעיני הבריות, כעין הנהגת נימוסין וכיו"ב, אלא הכוונה לתחושה פנימית של התבטלות עצמית אמיתית לנוכח גדלות הבורא, והרגשת שפלות כשמתבונן עד כמה דל הוא ורחוק מקיום חובותיו כלפי בוראו. ענוה הנובעת מתחושה זו, אמיתית היא ואינה מן השפה ולחוץ.

המחיש זאת בעל ה"צמח צדיק" מויז'ניץ במשל נפלא: מעשה באדם שמסחרו לא צלח בידו, חובותיו גדלו והנושים התדפקו על פתחו. יעץ לו ידידו: "תחביא את כל הסחורות שבתנו ותצעק שגנבים רוקנו את המדפים, ואז כולם ירחמו עליך ויאספו כספים להעמידך על רגליך".

סירב האיש לשמוע לעצת חברו ואמר: "אינני רמאי ונוכל!"

ואולם יום אחד באה עליו גם צרה זו. כשהגיע בבוקר לחנותו ראה כי גנבים רוקנו מכל וכל. או-אז עמד ברחוב ובכה בזעקות שבר. ניגשו אנשים לנחמו ולעודדו. ראהו חברו וקרץ לו בעיניו: "אתה משחק את תפקידך היטב, הנה תכף תבוא הישועה!" קרא העני לעברו: "טעות בידך, באמת לא נשאר בידי מאומה!"

סיים הרבי משלו ואמר: הוא הדין בצדיק המייסר את עצמו באוזני קהל עדתו על שפלות מצבו ומיעוט עבודתו. השומעים סבורים שזוהי ענוה יתירה אבל הצדיק יודע שזוהי האמת לאמיתה...

שאלתי אותו, והוא השיב: "אדם זה שרשום כאן הוא האדם שעושה לי היום צרות צרות".

התפלאתי מאד לשמוע את דבריו ואמרתי לאדון בן גיגי שיהודי זה נפטר כבר לפני מספר שנים, וכיצד אם כן הוא יכול כעת להזיק לו?

אולם אדון בן גיגי התעקש: "כבוד הרב, אינני יודע על מי אתה מדבר. האיש שגורם לי כעת לכל הבעיות והצרות שלי - הוא האיש ששמו רשום על גבי הפתק". כך אמר. אך לאחר שהייה קלה התחייכו פניו והוא הוסיף: "רגע, אולי בעצם נוצר כאן צירוף מקרים מעניין ואנו מדברים על שני אנשים שונים שעונים לאותו שם".

"ייתכן שאתה צודק", אמרתי לו "אולם לי אין שום מושג מהדבר. כל מה שרשמתי את שם האיש הזה היה ללא כל כוונה מיוחדת. כנראה משמים סובבו את הדברים כך שארשום דווקא את השם הזה כדי שאוכל לעזור לך בבעיותיך".

מר בן גיגי הנהן בראשו לאות הסכמה, ואני המשכתי: "אם הקב"ה סיבב כך את העניינים הרי מוכרח הדבר שאני השליח שלך לעזור לך, וכעת תהא גם אתה השליח שלי לעזור לי בבעיותיי, שכן אני זקוק לסכום כסף גדול כדי לשלם את מלגותיהם של האברכים בכולל, וכן עבור תיקונים שונים שיש לבצע בישיבה הקדושה. ומתוקף היותך השליח שלי אני מבקש ממך שתסייע לי בענייני".

אדון בן גיגי שראה גם הוא כיצד הקב"ה סובב את הדברים באופן מופלא - תרם מיד את סכום הכסף לישיבה, ובזכות הצדקה שתרם נפתרו כל בעיותי בקלות.

כמו כן, כיון שאדון בן גיגי פתר את הישיבה מכל חובותיה, אף עסקיו שהיו נתונים בחובות גדולים ובפני פשיטת רגל - יצאו בשלום מסיבוכיהם, ומאז הוא זוכה לראות ברכה גדולה בכל מעשה ידיו.

סיוע לצורך סיוע

אדון בן גיגי הי"ו ממרוקו הינו ידידו של מר מסיקה הי"ו מפריז אשר מקורב אליי מאד. שלא כחברו, אדון בן גיגי מעולם לא האמין בצדיקים ומעולם לא ביקש את ברכותיהם.

כך היה עד שתקופה קשה באה עליו. בעיות שונות סובבו אותו מכל עבר והוא חש שכבר באו מים עד נפש ומי יודע אם אי פעם יצליח להיפטר מכל אותן בעיות.

חברו, מר מסיקה ששמע על צרותיו, הציע לו שיבוא אליי לקבל ברכה בזכות אבותיי שיושע מכל צרותיו, אולם אדון בן גיגי טען שהוא אינו מאמין בסיפורי הנפלאות המסתובבים אודותיי, כיון שהם נשמעים לו רחוקים מן האמת.

מר מסיקה התפלל מאד לשמע דבריו וגער בו: "אני יהודי ממוצא תוניסאי ומאמין בצדיקי מרוקו, ואילו אתה יהודי מרוקאי במקורך שבודאי שמעת על משפחת פינטו המעטירה, אתה אינך מאמין בצדיקים?"

כיון שלא הייתה לו כל ברירה אחרת, הגיע אליי אדון בן גיגי כדי לקבל את ברכתי להצלחה בזכות אבותיי הקדושים.

ביושבו לפניי הבחין מר בן גיגי בפתק קטן שהיה מונח באותו הזמן על שולחני והיה רשום בו שמו של אדם שעשה לי בעבר טובה גדולה.

כשאדון בן גיגי הבחין בשם הרשום בפתק הוא נבהל מאד, ומרוב בהלה התרומם מכיסאו. לא הבנתי מדוע מר בן גיגי נבהל כל כך פתאום ועל כן שאלתי אותו: "מדוע נבהלת כל כך?" אך מר בן גיגי השיב לי בשאלה: "מיהו האדם ששמו רשום על הפתק?"

"מדוע אתה מבקש לדעת מיהו האיש?"

במרה מפטירין

הפטרת השבוע:

"רני עקרה לא ילדה". (ישעיה נ"ד)

הקשר לפרשה: בנבואת ישעיה מוזכר ענין המבול שנשבע הקב"ה שלא יביא עוד מבול לעולם: "כי מי נח זאת לי". והוא הנושא המרכזי בפרשת נח.

נצור לשונך

יקדים לשאול

תולה ארץ על בלימה

מי שחבירו בא לספר לו לשון הרע, יקדים לשאול אותו אם תהיה לו בכך תועלת, ואם הוא אומר שכן - מותר לו לשמוע את הדברים ולחשוש להם, אך אסור להאמין.

מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

תיקון המבול בהרי אררט

**"ותנח התיבה בחודש השביעי בשבעה עשר יום לחודש
על הרי אררט". (ת, ט).**

קשה, בשל מה ראתה התורה צורך לציין את שמו של ההר עליו נחה התיבה. והרי כתוב בזוהר הקדוש שכל מילה ומילה בתורה באה ללימוד למוסר או לעצה טובה, ומה יש ללמוד מזה שנחה התיבה בהרי אררט.

וחשבתי שהמילה 'אררט' עולה בגימטריא כמניין 'קדוש', וקדושה היא גדר לערוה. כמו שפירש רש"י על הפסוק "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוהיכם" (ויקרא יט, ב), וכתב רש"י - "הווי פרושים מן העריות". לומר, שהמבול הגיע מחמת שפגמו בקדושה ובשמו של ה', על ידי שעברו עבירות של ערוה, ועתה לאחר המבול, העולם ללא הרשעים ונשאר רק נח ומשפחתו הצדיקים, ונטהר העולם לאררט - כלומר לקדוש. ושמו של ה' ניתקן על ידי המבול, ממה שפגמו בו חוטאי דור המבול.

ועל פי זה ביאר ה'כלי יקר', מפני מה פרטה התורה את מידות התיבה, כפי שנאמר בפסוק "וזה אשר תעשה אותה חמישים אמה רוחבה ושלושים אמה קומתה" (ו, טו). וכאן גם קשה, איזה לימוד יש ללמוד ממידותיה של התיבה, ולמה כתבה אותן התורה.

ותירץ ה'כלי יקר' לפי היסוד שבארנו, שהפגם של דור המבול היה בחטא הערוה, שהוא פגם בשם י-ה, ועל כן פרטה התורה את המידות של התיבה. שלש מאות אורך על רוחב חמישים, נמצא בכל שטח של אמה אחת - חמש עשרה אלפים. הרי יש לנו את המספר חמש עשרה בכל אמת שטח. וכן גובה התיבה הוא שלושים, והרי היו שלושה מדורים, נמצא שלכל מדור עשר אמות. והרי אמרנו שלכל אמה שטח היו חמש עשרה אלפים, וכשנכפיל בעשר אמות בכל מדור, נקבל מאה וחמישים אלף אמה שטח לכל מדור ומדור. הרי שיצא לנו את המספר מאה חמישים, שזה בכפילות המספר חמש עשרה. כי מאה חמישים הם עשר פעמים חמש עשרה. והמספר חמש עשרה העובר כחוט השני בין מידות התיבה מרמז לשם י-ה שהוא גם כן בגימטריא חמש עשרה, לומר שהתיבה באה לתקן את מה שפגמו אנשי דור המבול בשם י-ה.

ועוד ביאר ה'כלי יקר' לפי זה את מספר הימים שבהם גברו המים, שנאמר "ויגברו המים על הארץ חמישים ומאת יום" (ז, כד) הרי לנו את המספר מאה וחמישים. וכן את מידת גובה המים כנאמר "חמש עשרה אמה מלמעלה גברו המים, ויכוסו ההרים" (ז, כ), שזה המספר חמש עשרה. לומר, שכל עניין המבול הגיע כעונש על אנשי דור המבול שפגמו בשם י-ה, שהוא בגימטריא חמש עשרה.

ונראה להוסיף שגם המילה תיבה בעצמה מרמזת על השם י-ה. שכל אות שנייה במילה יוצא י-ה. לומר שהתיבה באה לתקן את הפגם בי-ה, וזה התיקון ל"ותשחת הארץ".

חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה

למרגלית היקרה הזו, כפי שכבר הספקנו להכיר אותה בגליון הקודם, עניית ה'אמן' וסגולותיה החביבות, ישנן שלש משמעויות אותן מונים חז"ל במדרש (דברים רבה ז. א) בשם רבי יהודה בר סימון: שבועה. קבלה ואמנה..

לשון שבועה מניין? שנאמר (במדבר ה. כא): "והשביע הכהן... ואמרה האשה אמן אמן".

לשון קבלה מניין? שנאמר (דברים כז. טז): "ואמר כל העם אמן".

לשון אמנה מניין? שנאמר (מלכים א א לו): "ויען בניהו בן יהוידע את המלך ויאמר אמן כן יאמר ה'".

ומטעם זה מובא בספר 'דרך משה' שכל איש מישראל מחוייב לומר הברכות בקול רם, כדי שישמעו בני הבית או שאר העומדים אצלו ויכונו לענות אמן, שמלת אמן היא עדות על הברכה שהיא אמת, ואם יאמר בלחש הרי הוא כמעלים עדות על הדבר.

וכך מעיד רבינו יעקב בעל הטורים על אביו הרא"ש שהיה ממנהר לסיים את ברכות קריאת שמע לפני החזן, כדי שיוכל לענות אמן לאחר ברכותיו.

וממשיך הרב 'דרך משה' לספר על חסיד אחד שהתענה בכדי שיתגלה לו סוד אריכות הגלות, ונתגלה לו בחלום: 'איך תבוא הגאולה והעולם אינם משגיחים לענות אמן על ברכות הגאולה [בברכת ה'מחזיר שכינתו לציון', לפי שהעם פותח מיד ב'מודים דרבנן', וברכת 'ופרוש עלינו', לפי שהעם פותח מיד באמירת 'ושמרו']. על כן, בכל מקום שאני נוסע לזכות הרבים, מורה אני לחזנים להמתין מעט אחר סיום הברכות הנ"ל ולהכות באגרוף על התיבה כדי להזכיר לקהל לענות אמן. ואם מנערתו יתגל הנער בזה, יעשה לו ההרגל לטבע בזקנותו ולא יסור ממנו, ואם לא יעשה החזן כן, יכול הוא לגרום חלילה מיתה לאותו ששמע ולא ענה אמן, או שיבוא לידי עניות ועני חשוב כמת. על כן, אחי ורעי, לא יהא אמן הזה קל בעיניכם, ואין האדם נקרא צדיק אלא אם קיים בכל יום צ' אמנים.

ועתה בעונותינו הרבים גם אחר ברכת מחיה המתים אינם נוהרים לענות אמן ומתחילים תיכף הקדושה, והם ג' אמנים גדולים מאד אשר בהם תלוי הגאולה, על כן כל אחד יהי נזהר בזה מאד.

הקב"ה חפץ בברכה

דבר נפלא כותב רבינו בחיי זצ"ל בספרו 'כד הקמח'.

"צריך אדם לזוהר בתפילה ובברכות שעונה אחריהם אמן. וכל שכן שהוא יתברך קובע לו מצוה בדבר זה ומצוה אותו שיברכנו, והוא מצות עשה בתורה, שנאמר (דברים ח. י): "וברכת את ה' א-להיך". וכן נראה מדברי הגמרא (ברכות ז). שבקש הקב"ה מרבי ישמעאל הכהן הגדול "ישמעאל בני ברכני". וכשם שהוא יתברך חפץ בברכה, הוא הדין בעניית אמן שהוא לשון קיום הברכה.

ועוד הוא מוסיף ומציין שבשביל המידה הזאת של עניית אמן - נקראו ישראל צדיקים, שנאמר (ישעיה כו. ב): "פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים".

כאשר נסע הרה"ק רבי מנחם מנדל מוויטעפסק זצ"ל, לארץ הקודש, התבטא ואמר:

כל זמן שהייתי בחוץ לארץ הייתי משתוקק להתפלל כראוי תפילה אחת לפני בורא עולם, ואחר כך כשבאתי לארץ הקודש והרגשתי באוירא דארץ ישראל דמחכים, אזי אני רואה שלהתפלל תפילה כראוי זהו דבר שאי אפשר, אך הלוואי שאזכה לענות אמן כראוי. וכן אמר קדוש אחד, שאם היה יודע שענה בכל ימי חייו אמן אחת כראוי לפני בורא כל עולמים, לא היה דואג כלל!

ועוד אמר הגאון רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל בשם הסבא מקלם:

כדאי לו לאדם לבוא לעולם הזה ולסבול בו יסורי איוב במשך שבעים שנה, ולו בשביל שיענה פעם אחת בכל ימי חייו אמן.

מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב

שקצים ורמשים שברא הקב"ה בעולמו. מיד נתקרה דעתו ואין מכלה אותם. הא למדת שלא נברא בהמה חיה שקצים ורמשים בעולם אלא לרפואה לבני אדם על הארץ.

אמר לי: אתם אומרים אש אינו אלוה, מפני מה כתיב בתורה "אש תמיד תוקד" וגו' (ויקרא ו), אמרתי לו: בני, כשעמדו אבותינו על הר סיני לקבל עליהם תורה, לא ראו דמות אדם ולא דמות כל בריה ולא דמות כל נשמה שברא הקב"ה בעולמו, שנאמר "ונשמרתם מאד לנפשותיכם כי לא ראייתם כל תמונה" (דברים ד), אלא א-להים אחד הוא, א-להי האלהים ואדוני האדונים שמלכותו קיימת בשמים ובארץ ובשמי השמים העליונים, ואתם אומרים אש אלוה הוא, אינו אלא שבט שנתנה לתשמיש בני אדם על הארץ.

משלו למה הדבר דומה? למלך שנטל את הרצועה ותלאה בתוך ביתו, ואמר להם לעבדיו ולבניו ולבני ביתו בזה אני מכה אתכם ובה אני הורג אתכם כדי שיחזרו בהן ויעשו תשובה, ואם לא חזרו בהן - בה מכה אותם ובה הורג אותם. לכך נאמר "אש תמיד תוקד". ואומר "כי באש ה' נשפט" (ישעיה ס"ו).

משלו משל למה הדבר דומה? למלך שהיו עבדיו ובניו ובני ביתו נוהגין שלא כשורה, אמר לבניו ולעבדיו ולבני ביתו: דוב אני עליכם, ארי אני עליכם, מלאך המות אני עליכם, מפרי דרכיכם. לכך נאמר "כי ה' א-להיך אש אוכלת הוא".

חטאתיך" (שם). מה עבים נמחים על ידי הרוח - כך עונותיהם של ישראל נמחים בעולם הזה ואין להם תקומה לעולם הבא, שנאמר "מחיתי כעב פשעיך". ומה תלמוד לומר "כי גאלתיך"? גאלתיך מספר מיתה ונתתיך בספר חיים. לכך נאמר כי גאלתיך.

פעם אחת הייתי מהלך בכרך גדול שבעולם והיתה שם תשחורת (לשון שררה וגדולה), תפסוני והכניסוני לבית המלך וראיתי שם מיטות מוצעות וכלי כסף וכלי זהב שמונחין שם, אמרתי א-ל נקמות ה' א-ל נקמות הופיע וגו' (תהילים צ"ד) בא אלי חבר אחד (הכם מאומות העולם) ואמר לי: סופר אתה? אמרתי לו משהו (למדתי מעט). אמר לי אם תאמר לי דבר שאני שואל אותך, לך לשלום. אמרתי לו אמור.

אמר לי: א-להים דיין אמת הוא, א-להים קדוש צדיק וחסיד ואמת לעולמי עולמים ומכיר בראש מה שיהיה בסוף, ומגיד מראשית אחרית ומקדם אשר לא נעשה, ויודע מה שנעשה ומה שעתידי להעשות וצופה לטובה ואינו צופה לרעה, ועשיר ושמח בחלקו ובחכמתו ובתבונתו ברא העולם והכינו. ואח"כ ברא אדם והביאו לעולם, ולא בראו אלא על מנת שיעבדנו בלב שלם ולמצוא קורת רוח ממנו ומתולדותיו אחריו עד סוף כל הדורות.

כיון שפרה ורבה, זה עובד לחמה ולבנה וזה עובד לעץ ואבן, ובכל יום ויום מתחייבין באלוה. לפיכך כשהוא חוזר ומסתכל בכל מעשי ידיו שברא בעולם אמר, לאלו ואלו חיים, לאלו ואלו נשמות, לאלו ואלו אכילה ושתייה, הרי הן חשובין כבהמה וכחיה וכשאר

דבר אחר "ימים יוצרו ולא אחד בהם", זה יום הכפורים לישראל, לפי שהיתה שמחה גדולה לפני הקדוש ברוך הוא שנתנו באהבה רבה לישראל.

משלו משל למה הדבר דומה?

למלך בשר ודם שהיו עבדיו ובני ביתו מוציאים את הזבלים ומשליכין אותו כנגד פתח בית המלך, וכשהמלך יוצא ורואה את הזבלים הוא שמח שמחה גדולה. לכך נדמה יום הכפורים שנתנו הקדוש ברוך הוא באהבה רבה ובשמחה.

ולא זו בלבד אלא בשעה שהוא מוחל לעונותיהן של ישראל אין מתעצב בלבבו אלא שמח שמחה גדולה, לכך נאמר "כה אמר ה' א-להים להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות" וגו' (יחזקאל ל"ו), בואו ושמחו שמחה גדולה שאני מוחל להם לעונותיהם של ישראל.

לפיכך יהא אדם זוכר מיום שבחר הקדוש ברוך הוא באברהם אבינו עד אותה שעה, כל טובות וצדקות שעשה עם ישראל כל שעה ושעה, שנאמר "זכר אלה יעקב" וגו' (ישעיה מ"ד), ונאמר "מחיתי כעב פשעיך וכענן

אנשי אמונה

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

ביום ראשון, י' באדר תשנ"ה, שימש מו"ר שליט"א כסנדק בברית מילה בפריז, אצל אדון דוד כהן, מחשובי הקהילה. באמצע הסעודה נעמד אחד מהמשתתפים, אדון בן שושן, וסיפר את הסיפור הנפלא הבא.

ביום ההילולא הקודם של רבי חיים פינטו זיע"א (כ"ו באלול תשנ"ד), הוא נסע למוגאדור כדי להשתתף בהילולא של הצדיק. אותו יהודי סבל כל אותה תקופה מכאבים עזים ברגליו, כולל בעיות רפואיות רבות, עד שממש לא היה בכוחו ללכת לבד על רגליו, והוצרך לשני אנשים שיוליכו אותו.

כשהגיע אל הקבר, חשב אותו יהודי ללון ליד הקבר של רבי חיים זיע"א, אולי בזכות קדושת הצדיק ישלח לו הקדוש ברוך הוא רפואה שלימה. וכך עשה. הוא נשאר ללון ליד הקבר.

בלילה הוא חולם, והנה הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א בכבודו ובעצמו בא אליו, ועושה לו ניתוח ברגליו. לאחר הניתוח אומר לו הצדיק: "בזכות האמונה שיש לך בקדוש ברוך הוא ובצדיקים, תדע לך שמן השמים שלחו אותי במיוחד כדי לרפאות אותך. עכשיו אתה יכול לקום, כי אין לך שום מחלה ברגליך, ואתה יכול לחזור לצרפת ללא עזרה של אף אדם! קום משנתך!"

אדון בן שושן התעורר מיד, והחל לחשוב על החלום, כשהוא מהרהר בלבו: אולי כל זה היה רק חלום ותו לא. הרי ישנתי כל הלילה ליד הקבר עם מחשבות וחלומות כי בזכות הצדיק אתרפא, ולכן אולי חלמתי את החלום הזה ו"חלומות שוא ידברו"...

ואולם, לפתע הוא מרגיש, ללא רצונו, כי רגליו זזות. הוא ניסה לקום ללא עזרה, והנה פלא פלאים! הוא הצליח לקום ולהתהלך ליד כל חבריו בכוחות עצמו.

חבריו שעמדו לצידו, נדהמו מאד ואמרו לו: "אדון בן שושן, מה קרה לך? האם כל העת רק צחקת עלינו שאתה חולה ברגליך ואינך יכול ללכת? האם רק עשית את עצמך כאילו אתה נכה?"

בן שושן ביטל את דבריהם, ומיד סיפר להם את כל החלום הנורא והמופלא שחלם. באותה שעה, פרצה השמחה מלבם של כל הנוכחים בהילולא, ונהיה קידוש השם גדול ועצום, ליד קברו של רבי חיים פינטו זיע"א, ביום ההילולא שלו.

זכותו תגן עלינו.